

Hồi 6

Đường Chưởng Môn Nhân

Chàng tiến sâu vào rừng thẳm.

Trước sau chàng gặp khá nhiều đệ tử Thiên Sơn phái bị thương, đang nằm dưỡng thương rải rác ven rừng, tất cả bọn họ đều trả lời không nhìn thấy Ân Kiếm Thanh. Chàng vẫn một mình càng lúc càng đi vào rừng rậm. Bị địch nhân phát hiện nên chàng ẩn thân sau những gốc cây bụi rậm vận dụng kinh công tuyệt kỹ chạy càng lúc càng mau.

Chạy một lúc qua hết mấy dãy núi mà vẫn không thấy tăm hơi hai người đâu, chàng nghĩ bụng: "Không biết bọn họ đến nơi nào rồi? Xem ra Ân Kiếm Thanh với tên hán tử bí mật có âm mưu gì đó chứ không phải truy đuổi lẫn nhau thật đâu. Ta hãy cố nhẫn nại thêm chút nữa xem sao?"

Chính trong lúc chàng đang lo nghĩ, bỗng nghe lọt tiếng nói của Ân Kiếm Thanh:

- Người đừng ép ta quá như thế, nếu người đuổi ta đến cùng đường, ta đành liều thân cùng người.

Nghe thanh âm chàng đoán nơi chàng đứng cách xa Ân Kiếm Thanh chỉ còn hơn trăm bước.

Mạnh Hoa hoảng hốt nghĩ bụng: "Ta chưa phát hiện ra y, sao y đã phát hiện ra ta?"

Chưa nghĩ hết ý chàng đã thấy tên hán tử kia xuất hiện, chàng chợt hiểu: "Thì ra y không phát hiện ra ta, y nói với tên yêu nhân này đây!"

Quả nhiên người nọ cười nhẹ:

- Tiểu Ân, thôi đừng đùa nữa, ở đây không có ai đâu!

Nơi Mạnh Hoa ẩn mình là một thạch nhai vươn ra thành hình chiếc răng khổng lồ, chỉ có chàng nhìn thấy bên ngoài chứ bên ngoài không thể nhìn thấy chàng được. Ân Kiếm Thanh và người nọ dù nằm mộng cũng không thể tưởng tượng lại có chàng ở đây.

- Chuyện giết tiểu tử tuy vậy chưa phải đại sự hiện nay. Người hãy dẫn ta đi, lúc về sẽ lập tức giúp người báo thù!

Mạnh Hoa kinh nghi không hiểu chuyện gì mới là chuyện đại sự của bọn này nhưng nhất định đây phải là một âm mưu rất thâm độc của Ân Kiếm Thanh và tên họ Đường. Bọn chúng lại dẫn nhau đi, chàng rời chỗ ẩn thân cẩn trọng theo sau.

Khi còn ở trong Thạch Lâm chàng đã sớm luyện thành công phu khinh công siêu việt, hơn hai tháng nay chàng vượt biết bao núi cao rừng rậm núi thẳm hang sâu nên trình độ tiến thêm rất nhiều, khi thi triển như gió nhẹ lướt qua không hề lưu một dấu vết vùn vụt đi theo sau hai người vẫn giữ một khoảng cách vừa đủ, tên họ Đường tuy tự hào bản lĩnh cao cường cũng không hề phát hiện.

Kỳ lạ là Ân Kiếm Thanh không hề dẫn tên họ Đường quay về Bằng cung mà cứ theo rừng rậm đi sâu vào quanh co đường núi đến sau một dãy núi cảnh vật càng lúc càng hoang sơ.

Đột nhiên cảnh vật trước mặt mở ra sáng sủa, té ra đã đến nơi một hòn đá cao hơn mười trượng hình dạng như chiếc bình phong che trước mặt.

Ân Kiếm Thanh dường như thắm mệt, dùng chân lại, giọng hạ thấp xuống:

- Tiên sinh nhìn kỹ hòn đá này, dưới chân nó có một thạch động, Đường Kính Thiên ở trong thạch động đó bế quan luyện công.

- Có ai giữ cửa động cho y không?

- Cứ theo ta biết, cứ ba ngày mới có người mang lương thực đến. Lần vừa rồi hôm qua vừa mới xảy ra. Trừ lúc đưa lương thực, không ai được đến nhiều loạn Đường chưởng môn, riêng chưởng môn mỗi ngày đến hoẵng hôn mới xuất định một lần, còn ngoài ra, đều hoàn toàn giống các tăng nhân nhập định không có chút tri giác nào. Ta dám đảm bảo trong động không có một ai.

Tên họ Đường vui vẻ:

- Kỳ thật ta chẳng sợ ai phòng vệ đâu, chỉ sợ có người hô hoán khiến y tỉnh lại e phiền hà rắc rối lắm!

Ân Kiếm Thanh cười nói:

- Ấy là người không biết quy cách bế quan luyện công của Thiên Sơn phái. Trước khi y xuất định có kêu gọi cách mấy cũng không lai tỉnh, nơi này lại âm u bí mật, đến bọn đệ tử đời thứ hai cũng không phải ai cũng biết cả đâu.

Người nọ có vẻ yên tâm:

- Công phu của người quả là không nhỏ. Đệ tử đời thứ hai cũng không biết, tại sao người lại biết?

- Ta biết qua tên hài tử Dương Viêm. Hài tử này được Đường chưởng môn vô cùng yêu quý. Có một lần Chung Triển sai hài tử mang lương thực đến đây, hài tử mới kể lại ta nghe, ta đòi đi theo, y thích ta lắm nên không cho ai biết cả.

Tên họ Đường cười ha hả:

- Không ngờ người lại lừa cả đứa trẻ con như thế! Được rồi, để ta giết chết Đường Kính Thiên xong ta sẽ nhờ người tiếp tục lừa nó để đối phó với bọn Mậu Trường Phong và Mạnh Nguyên Siêu!

Đứng sau lưng bọn chúng là Mạnh Hoa bây giờ mới hiểu "đại sự" của chúng là mưu hại Thiên Sơn phái chưởng môn Đường Kính Thiên.

Tên họ Đường như vẫn còn thắc mắc hỏi tiếp:

- Nghe nói thời hạn bế quan luyện công của Đường Kính Thiên là bảy bảy bốn mươi chín ngày, như bây giờ là ngày thứ mấy?

Ân Kiếm Thanh mỉm cười:

- Chúng ta đến đây vừa vặn lắm, hôm nay chỉ trước một ngày là hết hạn rồi.

Tên họ Đường cũng là loại võ học đại hạng gia đương nhiên phải biết rằng một ngày trước thời hạn luyện công viên mãn là thời gian quan trọng nhất, người luyện võ công đã vào cảnh giới "vật ngã lưỡng vong" (chủ thể và khách thể cùng tan biến) đến một đứa trẻ nít cũng có thể hại được.

Tên họ Đường vui mừng đến cười phát ra tiếng:

- Như thế số mệnh Đường Kính Thiên nằm trong tay ta rồi. Y tin chắc không ai dám tới gần khi y luyện công nên y không cần đặt người bảo vệ. Ai ngờ ta lại có cơ duyên lớn đến thế. Hiện nay Thiên Sơn tứ trưởng lão đã bị Tây Trúc thần tăng cầm chân, môn hạ đệ tử lại lo chống bọn ngoại địch, biết lấy ai cứu y được?

Ân Kiếm Thanh lại tăng bốc:

- Thật vậy, Đường gia vốn đã nổi danh thiên hạ, nay người giết chết được Thiên Sơn chưởng môn, uy danh càng chấn động bốn bể!

Tên họ Đường lung lạc thêm:

- Dù sao việc này ngươi cũng có công lao. Ngươi yên tâm, ta không quên đâu, không bao giờ quên ngươi đâu.

Một bên xướng một bên họa, không khác gì Đường Kính Thiên đã nằm trong tay chúng, nghe chúng nói Mạnh Hoa nửa kính sợ, nửa phần nộ trong lòng phát thệ: "Dù ta có chết ngay ở đây ta quyết không để chúng bay thực hiện gian mưu!" Hai tên nọ không ngờ đến việc bọ ngựa bắt ve, chim sẻ lại rình ở sau lưng, thêm nhanh chân chớp mắt đã đến cửa thạch động.

Mạnh Hoa ở sau lưng chúng không thể ẩn thân được nữa, trong khoảnh khắc chàng thi triển khinh công tuyệt kỹ xuất hiện trước mặt chúng đồng thời sử dụng Truyền âm nhập mật vận dụng nội công cất tiếng vang động:

- Đường chưởng môn, đề phòng ám toán!

Chàng biết rõ Đường Kính Thiên đang bế quan luyện công, vị tất đã nghe tiếng kêu lớn của chàng, nhưng vô luận thế nào cũng thử xem ra sao hy vọng lay tỉnh được Đường Kính Thiên nếu không cũng làm đối phương hoảng sợ, chậm tay sát hại chưởng môn được chút nào hay chút nấy.

Tiếc rằng chàng chậm chân một chút, khi chàng vừa la lớn thì tên hán tử họ Đường đã lọt vào trong động, chàng vừa mới tới cửa động.

Ân Kiếm Thanh thủ ngoài cửa động đột nhiên nhìn thấy Mạnh Hoa, y run lên cầm cập nói trước liền:

- Việc này không liên quan gì đến ta. Mạnh huynh, xin đại huynh nhớ đến thúc phụ của ta...

Mạnh Hoa cấp thiết cứu tính mạng Đường Kính Thiên, không lý gì đến y, gạt y ra:

- Cút đi mau mau!

Chàng tuốt kiếm khỏi vỏ, bước vào động.

Tên họ Đường nghe tiếng hô của chàng người cũng run lên cầm cập vội vàng xuất thủ.

Trong động đá chỉ có một mình Đường Kính Thiên đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa quả nhiên rất giống lão tăng nhập định hoàn toàn bất động. Tay tên hán tử phất ra một loạt ba loại ám khí tối độc.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả. Mạnh Hoa cũng đã vào tới nơi.

Tên hán tử họ Đường quay vụt lại tay lại phất lên lần nữa bắn ra một loạt Mai Hoa Châm theo thế Tiên Nữ Tán Hoa nhắm vào chàng.

Chàng vũ lộng chiêu Tam Chuyển Pháp Luân khoái kiếm tỏa ra quanh người đánh bạt tất cả ám khí rơi xuống đất, đồng thời kiếm khí phát ra ánh sáng soi tỏ động đố.

Khoảng cách giữa tên hán tử và chàng rất gần, y đỉnh ninh chàng không có cách nào tránh được ám khí, ai ngờ kiếm pháp chàng tinh diệu ra ngoài cả dự liệu của y, nhưng lẫn trong những tiếng "vù vù" của kiếm pháp có mấy tiếng "đình đàng" lạ hẳn nhưng vì trong tình hình khẩn yếu bây giờ chàng không đủ thì giờ chú ý. Nền biết Mai Hoa Châm nhỏ như sợi lông thỏ và nhẹ không khác gì mảnh bụi, làm sao phát ra tiếng rơi "đình đàng" được? Nhưng y cũng như chàng trong lúc cấp bách này không có thì giờ lưu tâm. Chuyên cấp thiết trước mắt của y là phải giết chết Mạnh Hoa, y liền vội lùi vài bước phát tiếp ám khí.

Lần này ngoài Mai Hoa Châm y còn bắn cả Thấu Cốt Đinh, Thiết Tật Lê là những loại ám khí cực độc, kiếm pháp của chàng tuy mau lẹ sợ cũng khó đánh rơi hết được. Chàng vội lùi lại dựa lưng vào vách đá, giảm thiểu sự phòng ngự sau lưng, toàn thần tập trung ứng phó ám khí ở chính diện.

Đột nhiên sau lưng chàng có tiếng gió rít, thì ra Ân Kiếm Thanh nhìn thấy cơ hội ngàn năm liền lén lút bò đến rút kiếm đâm trộm tới phía sau lưng.

Mạnh Hoa đang tập trung hết trước mặt, sau lưng hoàn toàn không phòng bị, khi nhận ra kiếm Ân Kiếm Thanh đã đâm tới gần quá không có cách nào xoay sở, chàng than thầm: "Không ngờ chưa cứu được Đường đại hiệp, ta đã táng mạng vào tay gian đồ! "

Ai ngờ chuyện lạ đột nhiên xuất hiện.

Giữa lúc mũi kiếm Ân Kiếm Thanh sắp sửa đâm vào lưng Mạnh Hoa, y không biết ở đâu bay đến một vật gì trúng tay kiếm của y. "Xoảng" một tiếng, kiếm y rơi ngay xuống đất. Giữa lúc ấy, đang ngồi khoanh chân, Đường Kinh Thiên bỗng nhiên đứng thẳng dậy mắt mở rộng tay vỗ vai hán tử họ Đường chậm rãi nói:

Ngươi dừng tay lại, tha cho ta hiện tại không thể tiếp đãi ngươi được!

Hán tử họ Đường ngoài sở trường ám khí, bản lãnh cũng không phải tầm thường vậy mà không chịu nổi cái vỗ vai của Đường Kinh Thiên lập tức ngã xuống đất.

Ân Kiếm Thanh run bắn hồn phi phách tán chuyển thân vội chạy ra. Mạnh Hoa lúc ấy vui mừng phát cuồng chẳng buồn đuổi theo y nữa.

Đường Kinh Thiên gọi:

- Kiếm Thanh, chạy đi đâu đấy? Tên này đến hại ta, sao ngươi lại định ám toán người cứu ta?

Ân Kiếm Thanh giả như điếc đặc, không dám quay đầu lại cứ thế chạy mất.

Mạnh Hoa hít một hơi chân khí vui mừng nói:

- Đường đại hiệp, té ra đại hiệp không hề gì chứ? Xin để việc Ân Kiếm Thanh đó sau này vẫn bồi sẽ trình rõ, bây giờ còn việc gấp hơn.

Đường Kinh Thiên hỏi:

- Có việc gì phát sinh ư?

Chàng đáp:

- Vâng, có cường địch xâm nhập Băng cung.

Đường Kinh Thiên hơi động dung:

- Trong cung đã có sư huynh Chung Triển chủ trì, không lẽ không ngăn được ngoại địch?

- Chung trưởng lão hiện đang ở Song Hoa cung tỷ thí cùng một tăng Thiên Trúc.

Đường Kinh Thiên mỉm cười:

- Có phải hai vị thần tăng không? Thế thì không có gì đáng lo.

Chàng nói vội:

- Hình như còn một bọn khác, hình như là tay chân của triều đình nhà Thanh hiện đang giao đấu với các đệ tử quý phái ngoài sân Song Hoa cung!

Đường Kinh Thiên hỏi:

- Tinh thế ra sao?

- Khi vẫn bồi ra đi thế cục là đang ngang bằng.

Đường Kinh Thiên vẫn an nhiên:

- Để ta tra hỏi tên này rồi sẽ theo ngươi trở về.

Chưởng môn kéo tên hán tử họ Đường đến, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là đệ tử của Đường gia ở Xuyên Tây phải không?

Tay ông cào vào mặt y một cái lột ra chiếc mặt nạ rất mỏng rồi tiếp:

- Đường Thế Kiệt, thì ra là ngươi, ngươi không còn nhớ gì đến gia huấn của nhà? Lệnh tôn với ta giao tình không bạc, sao ngươi lại tới đây ám toán ta?

Đường Thế Kiệt run rẩy, mặt đầy vẻ hổ thẹn:

- Tiểu đệ bị Vệ Thác Bình dụ hoặc tội không thể tha. Xin Đường chưởng môn nghĩ tới chút tình với thân phụ khi còn sinh tiền.

Đường Kính Thiên nói:

- Thế ra gia gia của ngươi đã mất rồi ư? Thảo nào ngươi dám làm xằng làm bậy. Ca ca của ngươi đâu?

Đường Thế Kiệt đáp:

- Gia huynh hoàn toàn không biết việc này.

Đường Kính Thiên nói tiếp:

- Xét vì ngươi là tên không còn bố nữa nên ta tha cho về, nhưng ta phải thay lão bằng hữu đã chết trùng giới đưa con bất hiếu là ngươi!

Ông vỗ nhẹ vào vai Đường Thế Kiệt rồi nói:

- Sau ba năm nữa võ công của ngươi mới khôi phục được, trong vòng ba năm, ngươi cố mà tu tỉnh đi nhé!

Đường Thế Kiệt chỉ sợ bị Đường Kính Thiên phế bỏ luôn võ công của y, nay ông chỉ phế bỏ võ công của y trong vòng ba năm, tuy bị trùng phạt như vậy nhưng y cũng quá mừng vội vàng cúi lạy tạ ân tha chết của Đường Kính Thiên.

Đường Kính Thiên không thèm ngó đến y nữa, quay lại cùng Mạnh Hoa đi ra cửa động, ông khẽ cười:

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, ngươi đã cứu ta mà ta chưa kịp lãnh giáo tên tuổi của ngươi!

Nghe chàng tự báo tên tuổi xong, Đường Kính Thiên hỏi:

- Đại hiệp Mạnh Nguyên Siêu có liên quan gì đến ngươi?

- Chính thị gia phụ.

- Võ công của ngươi dường như không phải hoàn toàn do gia truyền. Đại hiệp Kim Trục Lưu có dạy qua ngươi kiếm pháp chứ?

- Kim đại hiệp quả có chỉ điểm cho văn bối.

Đường Kính Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cái này hơi lạ. Kiếm pháp của người kiếm hợp cả sở trường của đao pháp, đến ta bình sinh cũng ít thấy, Ta có một việc chưa tường, người có thể nói rõ cho ta nghe được không?

Chàng vội đáp:

- Xin sẵn sàng, không biết Đường đại hiệp cần biết việc gì?

- Nếu nói riêng về kiếm pháp, người biến hóa rất tinh kỳ tựa hồ còn hơn cả Kim gia kiếm pháp nữa. Theo ta thấy người phải được một cao nhân nào khác truyền thụ?

Nên biết trong võ học, người sau vượt người trước cũng là sự thường, nhưng Đường Kính Thiên thấy Mạnh Hoa còn quá trẻ tuổi, chắc chắn phải có sự kỳ ngộ nào đó mới có thể có bản lãnh thành tựu như vậy nên ông không giấu nổi lòng tò mò.

Khi Đường Kính Thiên ở trong thạch động khoan gối nhập định đầu cúi mắt nhắm, Mạnh Hoa không ngờ ông lại biết rõ kiếm pháp của chàng đến thế, bất giác trong lòng sinh ra cảm phục: "Ta nhất sinh không biết luyện tới được trình độ của Đường đại hiệp hay không? Muốn nói rõ nguồn gốc võ học của ta, có lẽ cũng hơi dài...", chàng liền thật thà đáp:

- Văn bối cũng có gặp gỡ kỳ lạ. Xịn đại hiệp cho đến khi trừ khử bọn yêu nhân kia xong sẽ bấm báo tử tường.

Đường Kính Thiên giật mình:

- Phải, thời gian không còn nhiều, người hãy tuần tự kể cho ta nghe những việc cần yếu nhất trước đi.

Mạnh Hoa kể truyện bọn Thiên Trúc tặng tỷ thí võ công với Chung Triễn trưởng lão, kể đến chuyện Vệ Thác Bình và đồng bọn nhân cơ hội kéo đến quấy nhiễu, kể cả chuyện con dâu của ông là Đường phu nhân bị Lao Siêu Bá đả thương, chàng chỉ chưa kịp nói đến chuyện Ân Kiếm Thanh và chuyện đệ đệ của mình thì cả hai đã đi đến bên ngoài Song Hoa cung.

Cuộc hỗn chiến vẫn đang tiếp tục chưa phân thắng bại. Nhìn quang cảnh hỗn loạn ấy, Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Nếu bọn mày đến đây trước một ngày, ta e rằng Thiên Sơn Phái không còn đất sống!

Nguyên vì Đường Kính Thiên bế quan luyện công đáng lẽ ra phải mất bảy bảy bốn mươi chín ngày mới đúng kỳ hạn, nhưng vì nội công của ông đã đến mức tinh thuần, tốc độ tiến triển mau hơn dự định nên mới bốn mươi tám ngày đã viên mãn, khi Đường Thế Kiệt xông vào trong thạch động chính là đúng lúc ông đang ở tình trạng "tán công" nhưng may có tiếng hô hoán của Mạnh Hoa khiến ông tỉnh thức.

Tất cả đệ tử Thiên Sơn phái đột nhiên nhìn thấy vị chưởng môn nhân của mình xuất hiện đều vui mừng đến điên cuồng còn phe địch nhân trái lại hoảng hốt không còn tinh thần.

Bốn cao thủ Thiên Sơn lúc ấy là Cam Kiến Khang, Bạch Anh Kỳ, Tiều Anh Dương và Chung Kiến Minh đang ác đấu với bọn Âu Dương Xung, Vệ Thác Bình, Lao Siêu Bá và bọn chúng đang ở thế thượng phong.

Vừa thấy Đường Kính Thiên xuất hiện, Âu Dương Xung và Lao Siêu Bá kinh hoàng lùi lại, Tiều Anh Dương thừa thế đâm vút tới một kiếm nhắm Âu Dương Xung còn Lao Siêu Bá đánh một chưởng vào người Cam Kiến Khang.

Âu Dương Xung bị kiếm quét một đường dọc xuống vai, hấn đau đốn rống lên, tóc từng sợi đổ hoe dựng đứng như một con dã thú, lập tức song chưởng quạt mạnh tới với ý định giải vây. Hấn luyện Lôi Thần Chưởng trong khi cấp thiết phát ra một luồng gió nóng rít lên ghê rợn. Chung Kiến Minh không thể nào chịu nổi vội vàng nhảy ra xa tránh chưởng, công lực rất thâm hậu như Cam Kiến Khang cũng bị chưởng đẩy tới lùi lại lảo đảo.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả. Vệ Thác Bình nhân lúc ấy lập tức phát chưởng trợ lực thêm với Lao Siêu Bá đánh bạt song kiếm của Bạch Anh Kỳ và Tiều Anh Dương. Ba tên xoay người đứng dựa lưng vào nhau tìm cách thoát khỏi vòng vây.

Mạnh Hoa quát lên:

- Không thể cho tên họ Lao và tên quái nhân tóc đỏ chạy!

Đường Kính Thiên đã đi vào trong sân. Vệ Thác Bình đập một chưởng hết sức bình sinh rồi nhân cơ hội phi thân lên đầu tường vây quanh sân phóng chạy mất. Mạnh Hoa khinh công phi hành đến nơi nhìn Vệ Thác Bình chạy mất nhưng không đuổi theo vì chú ý của chàng chỉ cần bắt Hồng phát yêu nhân Âu Dương Xung là sư phụ của Ân Kiếm Thanh và Lao Siêu Bá là người đã thông đồng âm mưu với Ân Kiếm Thanh ám toán Đường Kính Thiên. Muốn lộ mặt nạ của Ân Kiếm Thanh tất nhiên phải bắt được hai tên có liên quan này.

Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Chúng bay muốn chạy cũng không thoát.

Vừa nói ông vừa cúi xuống nhặt lên hai viên đá nhỏ rồi dùng công phu Đàn Chỉ Thần Thông bắn vút tới.

Khoảng cách giữa Đường Kính Thiên và hai tên địch thủ cách xa ít nhất cũng trên trăm bước vậy mà hai viên đá song song bay vút tới đánh trúng huyệt Thiên Quế của cả hai tên không sai một hào ly, giọng nói của ông vang lên như tiếng chuông ngân:

- Hãy bắt tên thủ lĩnh còn dư chúng cho chạy đi!

Đường Kính Thiên không hiểu rằng về võ công người cao nhất tuy không phải là Vệ Thác Bình nhưng y lại cầm đầu cả bọn này.

Cả hai, Đường Kính Thiên và Mạnh Hoa song song đi vào Song Hoa cung, bọn Thiên Trúc lùi cả lên bậc cấp, dưới sân chỉ còn lại vài đệ tử Thiên Sơn Phái vây chặt Âu Dương Xung và Lao Siêu Bá.

Cam Kiến Khang biết Lao Siêu Bá là người đả thương Đường phu nhân, trước tiên cần phải bắt hắn để tra hỏi, trưởng lão vươn trảo ra định chộp lấy tay hắn, vừa đụng vào người bỗng thấy nóng rực, Cam Kiến Khang vội vàng đưa tay lên sờ mũi Lao Siêu Bá. Không còn chút hơi thở nào cả. Cam Kiến Khang cả sợ kêu lớn:

- Tên họ Lao này chết rồi!

Đường Kính Thiên kinh ngạc:

- Tại sao chết?

Viên đá của ông bắn trúng huyết Thiên Quê của y rất nhẹ vì ông không có ý định đả tử. Ngay lúc ấy có tiếng Bạch Anh Kỳ hốt hoảng:

- Tên quái nhân tóc đỏ cũng chết rồi!

Cái chết của Âu Dương Xung khác hẳn với Lao Siêu Bá. Trên thân người của hắn không có vết thương nào cả và xác hắn cứng đờ vật ra trên đất như một đồng thệ nhão.

Đường Kính Thiên thở dài:

- Ấy là do ta không ngờ, bọn chúng đã tự tử cả!

Thế là hai chứng nhân của chàng đều chết, nhưng chàng vẫn tin sau sự việc trong thạch động Đường Kính Thiên không còn nghi ngờ chàng nữa, chàng bảo Đường Kính Thiên:

- Chung trưởng lão đang tử thí võ công với Thiên Trúc Tăng trong Song Hoa cung không biết đã xong chưa. Đường chưởng môn, hay là...

Đương nhiên Đường Kính Thiên đã biết chuyện tử thí nội công là vô cùng hung hiểm liền gật đầu:

- Được, chúng ta hãy mau vào đó. Anh Kỳ các người hãy dọn dẹp ngoài sân, cẩn thận đề phòng địch nhân có thể quay lại.

Hai người bước vào Song Hoa cung chính vừa đúng lúc.

Chung Triển và Xa La cùng ngồi xếp bằng song chưởng áp vào nhau và cả hai trên đầu đều toát ra một luồng khói trắng mỏng manh. Thực ra về nội công bản lãnh của Chung Triển cao hơn Xa La một bậc nhưng vừa rồi trưởng lão dùng kiếm gỗ tỷ thí vũ khí với y có bị tiêu hao nội lực nên bây giờ Xa La mới có thể hơi áp đảo trên lão.

Lúc ấy chính là lúc Chung Triển và Xa La dồn hết nội công sinh tử, Ưu Đàm pháp sư nhận biết sư đệ của mình kém hơn đối phương, sợ sư đệ khó bảo toàn được tính mệnh, còn Chung Triển quá lắm là bị trọng thương là cùng. Lão không muốn kết quả ấy xảy ra. Mặc dầu võ công nội lực lão hơn hẳn sư đệ và Chung Triển nhưng lão không có cách nào chấm dứt cuộc tỷ thí được.

Chợt nhìn thấy Đường Kính Thiên bước vào lão vừa kinh sợ vừa vui mừng quên cả khách sáo lập tức nói liền:

- Đường đại hiệp đến thật đúng lúc, hãy nhìn xem cả hai không rời ra được nữa. Chỉ sợ hai bên cùng tổn thương nặng thôi.

Không cần Ưu Đàm pháp sư nói Đường Kính Thiên cũng nhận ra tình hình ấy, ông biết lần này Chung Triển hiển nhiên là thắng nhưng như lời Ưu Đàm nói không thể nào tránh khỏi bị trọng thương. Ông cũng không muốn như vậy liền chậm rãi nói:

- Để ta thử xem!

Ông tiến sát hai bên đấu thủ tay áo hơi lay động rồi đột nhiên phát thẳng vào hai người. Tay áo vốn rất mềm mại nhưng qua sự vận dụng nội công của ông phồng lớn ra như trái cầu lớn đẩy Xa La và Chung Triển rách hẳn một miếng, Xa La bật ngã ngửa ra sau vọt chống tay bật dậy, Chung Triển khẽ động thân hai ba lần rồi từ từ đứng dậy.

Ưu Đàm pháp sư nhìn trân trân Đường Kính Thiên trong lòng rất bội phục nghĩ thầm: "Nếu ta chiết giải hai người ắt ta cũng bị trọng thương. Xem ra nội công tạo chỉ của Đường Kính Thiên còn hơn ta một bậc."

Xa La là người rất háo thắng vừa rời ra đã hỏi:

- Lần này làm sao biết ai thắng bại?

Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Nhị vị chưa phân thắng bại, nếu như không trách ta đa sự, xin cứ tái đấu!

Xa La vui vẻ đáp:

- Đường chưởng môn, tất nhiên không có gì đáng trách. Lần này cứ coi như hòa, ta muốn đấu với sư huynh chưởng môn lần nữa!

Đường Kính Thiên ung dung:

- Võ công của quý phái ta vốn báỉ phục đã lâu, cần gì phải tử thí võ công!

Xa La trợn mắt:

- Không tử thí võ công biết lấy gì phân thắng bại?

Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Ta đã nói võ công của quý phái ta rất khâm phục, xin tự nhận mình không bằng.

- Chưởng môn dù có nhận thua cũng không được. Chúng ta vạn dặm tìm đến đây để biết rõ công phu của võ học Trung Nguyên, nếu chưởng môn không chịu tử thí khác gì ta vào núi bắt hổ rồi lại về tay không? Thắng hay bại không quan trọng, ta chỉ cần tìm hiểu công phu võ học là đủ!

Xa La vốn là người rất mê võ học, bình sinh không biết gì việc đời chuyên tâm nghiên cứu võ học trong thiên hạ, tâm hồn không khác gì đứa trẻ con. Ưu Đàm pháp sư cau mặt:

- Đường chưởng môn chưa nói hết ý, sao người cứ vội ả nói lung tung gì thế?

Xa La nghe sư huynh trách vội vàng nói:

- Vâng, tử thí có thể bằng võ, có thể bằng văn. Xin chưởng môn cho biết cao kiến.

Đường Kính Thiên nhàn nhã:

- Về võ học ta rõ ràng không bằng Ưu Đàm pháp sư đây rồi.

Ưu Đàm pháp sư vội đáp:

- Xin Đường chưởng môn đừng khách khí tự khiêm.

Xa La nóng nảy:

- Võ công không tử thí, võ học cũng không tử thí, vậy chưởng môn tử thí cái gì?

Đường Kính Thiên:

- Không dám dùng chữ tử thí. Hai vị là Thiên Trúc thần tăng, ta xin được thỉnh giáo hai vị về Phật pháp.

Xa L giặt mình:

- Ta không biết đọc kinh, sư phụ ta cũng chẳng hề dạy qua ta kinh điển, cứ mỗi lần phải đọc kinh niệm Phật đầu ta lại nhức nhối như búa bổ. Sư phụ ta viên tịch mười năm rồi,

nửa câu kinh ta cũng quên tuốt. Nếu muốn thử thỉnh giáo Phật pháp, xin mời thỉnh giáo sư huynh ta đây. Hy vọng may ra sư huynh còn biết ít nhiều.

Ưu Đàm mỉm cười:

- Sư đệ của ta ngoài chuyện luyện võ, y không còn biết chuyện gì trên đời, Đường chưởng môn đừng cười y.

Đường Kính Thiên nói:

- Ưu Đàm pháp sư, ta muốn thỉnh giáo về tu tập chỉ quán tọa thiền pháp yếu của pháp sư.

Ưu Đàm kinh ngạc:

- Té ra cư sĩ có tu tập chỉ quán tọa thiền ư?

Đường Kính Thiên nói:

- Ta thường nghe pháp môn tuy nhiều nhưng nói tới rốt ráo, không thể ra ngoài "chỉ quán". Khi người nội trợ của ta còn sống thường đàm luận với ta về Phật pháp thượng thừa, tiếc rằng ta lãnh ngộ không được bao nhiêu. Lần này bế quan luyện công thường bị ma phiền quấy nhiễu. Kinh Phật có nói rằng: "Nếu muốn đến cảnh giới Phật phải biến mọi ý thành tịch tĩnh hư không. Nên dùng chổi sắt quét sạch mọi phiền não tự tâm. Quét sạch mọi phiền não thì chúng được tự tĩnh. Chổi sắt ấy là gì, chính là "chỉ quán" vậy. Pháp sư là một cao tăng từ xa xôi đến đây, xin cho ta thấy được "chổi sắt" quét sạch mọi phiền não.

Ưu Đàm pháp sư đỏ mặt:

- Không dám, ta e rằng cư sĩ sẽ là người cho ta "chổi sắt" ấy chứ không phải ta cho.

Đường Kính Thiên đáp:

- Pháp sư khách khí quá. Ta tuy may mắn được Long Diệp thượng nhân gián tiếp truyền kinh nhưng làm sao được với pháp sư thân chúng?

Nguyên người vợ của Đường Kính Thiên là Băng Xuyên thiên nữ khi sinh thời thân thế là vị công chúa của nước Ni Bạc Nhĩ rất ái mộ Phật pháp đã được người trụ trì chùa Na Lan Đà lúc ấy là Long Diệp thượng nhân tặng một bộ kinh rất quý chép trên lá bối.

Xa La nghe chuyện nửa hiểu nửa không nhãn nhó:

- Chư vị đừng nói về Phật kinh nữa, ta đau đầu lắm rồi. Đường chưởng môn có ý muốn tọa thiền thì với sư huynh ta phải không? Thì cứ thử xem! Sư huynh xin đừng từ chối. Ta

không đủ nhẫn nại ngồi thiền nhưng sư huynh thì thừa sức, có thể ngồi thiền qua ba đêm ba ngày được chứ?

Ưu Đàm pháp sư trừng mắt:

- Người biết gì mà nói?

Xa La đáp:

- Vâng, tiểu đệ không biết thật. Bởi vậy xin nhường cho sư huynh tỷ thí cùng Đường chưởng môn.

Trong bụng y mừng thầm: "Tỷ thí võ công chưa chắc sư huynh ta thắng được, nhưng tỷ thí ngồi thiền thì làm sao Đường Kính Thiên hơn sư huynh?"

Riêng Mạnh Hoa rất sốt ruột vì tình hình Lãnh Băng Nhi, La Man Na và Tang Đạt Nhi. Ba người ấy chắc mong đợi chàng, còn Đường phu nhân cũng chưa tìm thấy, không biết sống chết ra sao?

Nếu Đường Kính Thiên tỷ thí võ công với đối phương còn có cơ thắng chứ còn gọi là "Tỷ thí tọa thiền" không biết sẽ tỷ thí cho đến bao giờ mới xong.

Đường Kính Thiên và Ưu Đàm pháp sư cùng ngồi xuống đất cách nhau độ ba trượng, mỗi người tự nhắm mắt. Xa La pháp sư quan sát Đường Kính Thiên rất kỹ biết chắc ông không hề ngấm vận nội công mới tin chắc hai người đích xác muốn tỷ thí ngồi thiền với nhau và y rất yên tâm, sư huynh mình sẽ là người thắng. Y quay sang nói với Mạnh Hoa:

- Mạnh lão đệ có vui lòng đàm luận võ học với ta không? Ta có một điều chưa rõ xin được minh giáo?

Chàng vốn biết y là người thuần phác nên cũng có cảm tình với y, chàng đáp:

- Pháp sư, vừa rồi ta đối với pháp sư có chút cuồng vọng, xin pháp sư đừng giận. Pháp sư cần gì xin cứ hỏi.

Xa La pháp sư hơi đỏ mặt:

- Nói đến cuồng vọng, ta mới là cuồng vọng. Thật thà thì bản lãnh của người hiện tại không hơn ta nhưng võ học tạo chí của người không thể nói là kém ta. Ta có lần cưỡng bức người làm đệ tử khiến người nổi giận mắng ta một trận. Để chuộc lại lỗi, ta kêu người bằng sư phụ được không?

Bất giác Mạnh Hoa mỉm cười:

- Nói làm gì chuyện cũ, kể về võ học đúng là ta phải xin phép pháp sư chỉ giáo thêm nhiều.

- Thôi, chúng ta khỏi cần khách khí. Ta có việc chưa rõ, xin được hỏi.

- Pháp sư cứ tự nhiên.

- Ngày trước cùng người giao thủ người đầu khắc chế được kim bát của ta, vừa rồi người giao thủ cùng đệ tử của ta tại sao nội công của người lại hơn hẳn ngày trước. Mới có hơn nửa tháng mà người đã tinh tiến như thế có phải đã gặp danh sư chỉ điểm?

- Danh sư thì không gặp, chẳng qua ta ôn lại Huyền Công Yếu Quyết mà ta đã từng học qua, mới biết tựa như cùng với võ học quý phái có nhiều điểm tương đồng, do đó mà tiến bộ hơn nhiều.

- Huyền Công Yếu Quyết là do vị đại sư nào sáng tạo?

- Ở tề quốc ba trăm năm trước có một vị đại hiệp tên gọi Trương Đan Phong đã viết nên bí kíp ấy.

Xa La trong lòng hồi hộp:

- Thanh danh của Trương đại hiệp ta ngưỡng mộ cũng đã lâu, nay người may mắn học được Huyền Công Yếu Quyết của người, người hãy đọc cho ta nghe, dĩ nhiên để đổi lại ta sẽ đọc cho người nghe nội công tâm pháp của gia sư ta.

Võ học Trung Nguyên và võ học Thiên Trúc vốn xuất phát từ một nguồn gốc, như phái Thiếu Lâm là môn phái chính tông truy lên tới gốc rễ là do từ Thiên Trúc truyền đến bởi Đạt Ma đại sư, nay nếu chàng có đem Huyền Công Yếu Quyết ra ấn chứng với nội công tâm pháp của Xa La pháp sư, dưới tuổi vàng Trương Đan Phong cũng vui lòng.

Thế là chàng và Xa La pháp sư đem nội công bí quyết ra thảo luận với nhau đến tận chỗ bí ảo sâu xa nhất của nó, bên cạnh là Ưu Đàm pháp sư và Đường Kinh Thiên lặng lẽ ngồi tọa thiền nhập định vào cảnh giới nào khác không để ý gì đến ai.

Khi Mạnh Hoa đọc cho Xa La pháp sư vừa hết bí kíp của Huyền Công Yếu Quyết thì mặt trời đã nghiêng hẳn về hướng Tây, chàng bất giác lo sợ: "Lãnh Băng Nhi và La Man Na nhất định đợi ta đã lâu lắm rồi, không biết tình hình Đường phu nhân ra sao? "

Vừa nghĩ tới đó bỗng nghe Đường Kinh Thiên và Ưu Đàm pháp sư đồng thời cùng đứng dậy cười ha hả.

Ưu Đàm pháp sư lớn tiếng ngâm:

- Nhật lý chấn sơn tẩy lai ý!

Đường Kính Thiên ứng tiếng đáp:

- Bất khởi nhất niệm Tu Di sơn.

(Hai câu đối đáp trên của Đường Kính Thiên và Ưu Đàm pháp sư là một cách đối ứng “thoại đầu” trong Thiền Tông Phật giáo, chỉ những người uyên thâm Phật học mới hiểu ý nghĩa vi diệu của nó, ở đây xin không giải thích). Hai người nhìn nhau cười vui vẻ, Ưu Đàm pháp sư chấp hai tay:

- Đa tạ cư sĩ đương đầu với “thoại đầu” của bản tăng, bản tăng xin kính cẩn thụ giáo.

Nói xong, Ưu Đàm pháp sư phất tay áo ra hiệu cho các đệ tử, đệ tử đi ra khỏi cửa Song Hoa cung.

Khi Ưu Đàm pháp sư cùng các môn hạ đi khỏi rồi, Tam trưởng lão và các đệ tử đời thứ hai mới cùng đến bãi kiến chưởng môn, chúc hạ chưởng môn đã qua thời gian bế quan luyện công thành tựu. Đường Kính Thiên chỉ vào Mạnh Hoa:

- Hôm nay môn phái ta được ngày đại hỉ hoàn toàn nhờ vào vị Mạnh thiếu hiệp đây, chúng ta hãy nghe Mạnh thiếu hiệp nói trước.

Mạnh Hoa đáp:

- Đường chưởng môn, chuyện của văn bối rất dài, vì thời gian có hạn chỉ xin nói trước ba việc rất cần và cũng nói đại khái thôi, muốn biết tường tận, xin hẹn sau này sẽ nói rõ.

Đường Kính Thiên:

- Được, thiếu hiệp cứ nói!

- Việc thứ nhất là lệnh lang có nhờ văn bối trình lên chưởng môn món quà của chưởng môn Không Động phái Động Chân Tử.

Đường Kính Thiên đỡ lấy cái hộp gấm do Đường Gia Nguyên nhờ chàng trao lại cho cha. Ông không vội mở hộp, hỏi tiếp:

- Đa tạ thiếu hiệp, còn việc thứ hai?

Chàng nói rõ ràng từng tiếng một:

- Đệ tử quý phái Ân Kiểm Thanh là gian tế!

Lời chàng vừa nói đệ tử Thiên Sơn phái không thể không chấn động. Ân Kiểm Thanh tuy mới nhập môn ba tháng nay nhưng đã chiếm được cảm tình của đa số các bạn đồng môn.

Nếu không có sự kiện Mạnh Hoa vừa giúp môn phái qua cơn hoạn nạn chắc hẳn chàng đã bị đui khỏi nơi đây rồi.

Chúng đệ tử xao động nửa tin nửa ngờ chợt nghe Đường Kính Thiên cất tiếng:

- Đúng vậy, ta cũng có hoài nghi y là gian tế! Vừa rồi tên họ Đường đến thạch động ám toán ta cũng là do Kiếm Thanh đem đến!

Chính miệng chưởng môn nhân đã nói ra chuyện này nên chúng đệ tử Thiên Sơn phái không thể không kinh dị, không thể không tin được. Bạch Anh Kỳ càng kinh dị hơn vội vàng thưa:

- Không ngờ tên Ân Kiếm Thanh lại táng tận lương tâm như vậy, đệ tử có lỗi lầm sơ suất, xin chưởng môn trừng trị.

Đường Kính Thiên đáp:

- Tội sơ suất chính là do ta, tất cả không cần nghị luận nữa. Hãy mau bắt tên gian tế ấy về đây.

Bạch Anh Kỳ thưa:

- Xin chưởng môn giao việc ấy cho tiểu nhân.

Được Đường Kính Thiên đồng ý, Bạch Anh Kỳ chọn mười tên đệ tử đặc lực kéo đi bắt Ân Kiếm Thanh.

Đường Kính Thiên hỏi tiếp:

- Còn việc thứ ba là gì?

Chàng đem việc Ân Kiếm Thanh thông đồng với bọn Lao Siêu Bá đả thương Đường phu nhân kể lại. Chúng đệ tử Thiên Sơn phái càng nghe càng giận nhưng Lao Siêu Bá đã chết còn Đường phu nhân sống chết chưa rõ, chuyện trước mắt là phải đi tìm Đường phu nhân. Một bọn đệ tử thứ hai được phái đi tìm. Mạnh Hoa thưa tiếp:

- Văn bối còn một việc riêng nữa muốn thưa cùng chưởng môn.

- Thiếu hiệp cứ nói.

- Đường đại hiệp, tên đệ tử yêu quý phái Dương Viêm chính là em cùng mẹ khác cha với văn bối, văn bối rất muốn được nhận đệ đệ.

Đường Kính Thiên vui vẻ:

- Chuyện này rất tốt, anh em thiếu hiệp biết mặt nhau chưa?

- Y không tin vẫn bồi là ca ca của y.

Đường Kinh Thiên ra lệnh:

- Mau gọi Viêm nhi lại đây!

Mạnh Hoa chột nghĩ và lo lắng không biết giờ này Dương Viêm có còn ở đây hay đã bị Ân Kiếm Thanh bắt đi rồi.

Tất cả đệ tử còn lại ở Băng cung đều tản ra đi tìm Dương Viêm, lúc ấy Mạnh Hoa mới nói:

- Văn bồi còn mấy vị bằng hữu đang đợi văn bồi, trong ấy có một vị là diệt nữ của Lãnh Thiết Tiêu và cũng là đệ tử của thiếu chương môn phu nhân. Văn bồi muốn đi tìm gặp họ rồi dẫn họ đến Băng cung yết kiến chương môn có được chăng?

- Dương nhiên là được, nhưng có lẽ thiếu hiệp để họ tự tìm đến đây hay hơn. Thiếu hiệp hãy tìm đệ đệ trước đi!

Mạnh Hoa đến sơn động nơi Lãnh Băng Nhi và các bạn ẩn núp. Không còn thấy tung tích của tất cả đâu nữa.

Chàng kinh hoảng nghĩ thầm: "Nơi này rất kín đáo, họ lại có hẹn cùng ta nếu ta chưa trở về thì không đi đâu cả. Hay là... hay là... có sự bất trắc gì rồi?"

Lập tức chàng hít chân khí sử dụng Truyền âm nhập mật đẩy tiếng nói lan xa vang vọng:

- Lãnh thư thư, La Man Na, Tang Đạt Nhi!

Trong tiếng gió núi thổi lạnh lùng bỗng chàng nghe mơ hồ có âm thanh rất yếu ớt hồi đáp:

- Phải Mạnh đại ca đó không? Mau lên, mau lên.

Đó là tiếng của La Man Na, nàng chưa bao giờ được học võ công nên tiếng nói rất mỏng manh. Mạnh Hoa phải nằm sát xuống mặt đất mới nghe rõ. Trong lòng hết sức hoang mang lo sợ, chàng lần theo tiếng nói chạy lại. Chàng tìm thấy trên mặt khối băng nham có La Man Na. Chàng vội hỏi:

- Có chuyện gì xảy đến vậy? Lãnh cô nương đâu?

Dứt câu hỏi chàng đã đến bên cạnh La Man Na, phát hiện thêm một thân người nằm bên cạnh, đó là Tang Đạt Nhi. Quần áo của Tang Đạt Nhi đầm đầy máu nằm bất động, xem ra thương thế khá trầm trọng.

Thấy Mạnh Hoa đến, La Man Na vừa nức nở khóc vừa nói:

- Lãnh thư thư đuổi theo tên tiểu tặc rồi. Tang Đạt Nhi bị y đả thương không biết sống chết ra sao?

Mạnh Hoa không kịp hỏi nguyên do vội vàng bế xốc Tang Đạt Nhi dậy áp tai vào ngực thăm dò rồi vui mừng:

- Không sao, tim vẫn còn đập.

Chàng rút liền một viên Tiểu hoàn đan nhét vào miệng Tang Đạt Nhi, rồi áp chưởng vào ngực y vận công đả thông khí huyết. Qua một lúc lâu, Tang Đạt Nhi "ọ" một tiếng ói ra búng máu ứ, dần dần cử động nhẹ nhàng.

- Ôi, ôi... đại ca lại cứu ta lần nữa đây ư?

La Man Na hơi bình tĩnh, chàng an ủi nàng:

- Ta đã cho Tang Đạt Nhi uống Tiểu hoàn đan do Thiếu Lâm Tự bí chế, chắc rằng không đáng lo cho tính mệnh nữa. Đợi một chút nữa nhất định các đệ tử Thiên Sơn phái sẽ tìm đến nơi này, cô nương hãy nhờ họ mang Tang Đạt Nhi về Băng cung trị thương.

Vừa nói đến đây Tang Đạt Nhi chuyển thân tỉnh lại, mở mắt nhìn Mạnh Hoa nét mặt lộ vẻ vừa kinh hoàng vừa vui mừng, môi của y cứ mấp máy như định nói điều gì đó.

La Man Na nói với Tang Đạt Nhi:

- Chính Mạnh đại ca đã cứu tính mạng của ca ca. Ca ca đừng lo lắng thái quá, cứ yên tâm nghỉ ngơi. Mạnh đại ca đã có mặt, mọi chuyện sẽ êm đẹp cả thôi.

Tang Đạt Nhi mấp máy khó khăn:

- Mạnh đại ca, đại ca... đại ca...

Thanh âm của Tang Đạt Nhi rất yếu, Mạnh Hoa phải ghé sát mới nghe rõ:

- Đại ca hãy mau đuổi theo tên tiểu tặc, e rằng Lãnh cô nương không phải là đối thủ của y. Ôi, đại ca hãy đuổi theo mau đi, chớ lo cho tiểu đệ.

Mạnh Hoa trấn an:

- Huynh đài đừng nói nữa, để La Man Na nói ta nghe cũng được. Các đệ tử Thiên Sơn sắp đến rồi ta đi cũng không muộn.

Tang Đạt Nhi cố nói:

- Không, không...

Tang Đạt Nhi như còn muốn cố nói nữa nhưng Mạnh Hoa đã dùng chỉ điểm vào huyết cầm máu của y giúp y ngủ ngon giấc mau khôi phục cơ năng.

Đợi Tang Đạt Nhi ngủ ngon giấc chàng mới hỏi La Man Na:

- Cô nương nói tên tiểu tặc ấy có phải là Ân Kiếm Thanh?

- Ngoài y ra thì còn có ai? Lãnh thư thư vừa nhìn thấy y vội tức giận đuổi theo. Tang Đạt Nhi cũng vội chạy theo để giúp Lãnh thư thư, không ngờ bị y đánh trúng một chưởng. Khi tiểu muội theo đến chỉ thấy Tang Đạt Nhi nằm sóng sượt ở đây, không thấy Lãnh thư thư và tiểu tặc đâu nữa.

- Tiểu tặc có dẫn theo một hài tử không?

- Đúng vậy, tiểu tặc có dẫn theo một hài tử mới mười một hai tuổi nhưng khinh công cũng đáng kể, chạy không chậm hơn Ân Kiếm Thanh chút nào.

- Bọn chúng chạy về hướng nào?

La Man Na vừa chỉ hướng Ân Kiếm Thanh chạy thì đã có hai đệ tử Thiên Sơn chạy đến. Chàng không có thì giờ nói cặn kẽ, chỉ gửi Tang Đạt Nhi nhờ họ chăm sóc rồi vội vàng chạy đuổi theo Ân Kiếm Thanh.

Vượt qua hai dãy núi, không biết đã bao xa mới nghe tiếng binh khí đang chạm nhau dữ dội.

Mạnh Hoa ở trên cao nhìn xuống quả nhiên thấy Ân Kiếm Thanh giao đấu với Lãnh Băng Nhi. Gần đó là Dương Viêm đang đứng xem trận đấu một cách thích thú, nó reo lên:

- Ô! Nữ nhân đáng ghét này cũng biết sử dụng kiếm pháp của môn phái chúng ta. Ô, chiêu pháp ấy ta phá cũng được. Kiếm Thanh ca ca, xin nhường cho tiểu đệ đấu một chút được không?

Ân Kiếm Thanh đáp:

- Không được, nữ nhân xấu xa này rất hung ác, đừng bao giờ tiểu đệ để bị bắt đó nhé. Y không đánh lại ta đâu, tiểu đệ đứng lùi xa một chút xem ta trừng trị y đây!

Lãnh Băng Nhi quát lên:

- Đừng có tin lời nhảm nhí của y, ta không phải là kẻ xấu. Hào hài tử, nhân cơ hội này ngươi hãy chạy về Băng cung đi!

Dương Viêm giơ hai quyền lên ngang mặt:

- Ai thèm nghe lời dối trá của người? Kiếm Thanh ca ca đối với ta rất tốt, ca ca đã bảo người là người xấu là phải đúng!

Ân Kiếm Thanh rất đặc ý, cười lớn:

- Băng Nhi, hài tử này không thèm nghe lời cô nương đâu! Nếu cứ ngăn cản ta đừng trách ta không nhớ tới tình cũ!

Lãnh Băng Nhi giận dữ:

- Người gạt gẫm ta cũng được đi, sao lại nỡ gạt gẫm đứa bé không biết gì? Hừ, hôm nay ta không chết ắt người chết!

Võ công của nàng thực ra còn hơn Ân Kiếm Thanh, tiếc rằng nàng thương thế chưa khỏi nên càng đấu lâu dần dần càng đuối sức. Tự biết khó có thể cầm cự lâu được, nàng nghiêng răng đánh một chiêu sát thủ liều mạng để hai bên đều chết.

Nàng vận động hết khí lực còn lại, thân ảnh cất lên chém tới chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa vào giữa ngực Ân Kiếm Thanh.

Nàng quyết liều mạng nên đang ở thế yếu đột nhiên phản công, kiếm thế tuy lợi hại nhưng để lộ sơ hở toàn thân không phòng bị một chút nào.

Mạnh Hoa đến vừa kịp đúng lúc, tuy còn cách hơn một trăm bước nhưng cũng nhìn thấy rõ ràng. Chàng vốn là một tay đại hạng về kiếm pháp nên nhìn thấy Lãnh Băng Nhi xuất chiêu liều lĩnh ấy chàng hết sức kinh dị. Nên biết kiếm pháp lợi hại luôn luôn phải phối hợp với nội công nếu không kiếm pháp dù tinh diệu đến đâu cũng không đủ áp đảo đối phương.

Lãnh Băng Nhi vẫn còn thương tổn trên người, e rằng không đã thương được đối phương, trái lại táng mạng như chơi.

- o O o -